

ποχή συνετέλεσεν εἰς τὴν θεοποίησιν; Ἐὰν ἡ πρὸς Αὐτὸν πίστις εἶναι ἀπότοκος τῆς εἰδωλολατρίας πῶς ἐξαφανίζει τὴν εἰδωλολατρίαν ὅπου ἐπικρατεῖ ἐνῶ ἔδει νὰ συμβαίη τὸναντίον; Μήπως ἡ διδασκαλία Του ἐν πολλοῖς δὲν φαίνεται παράλογος καὶ ἀποτροπαία ὡς π. χ. ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Θεία Κοινωνία; Πῶς παρὰ τὰς ἐναντιώσεις τοῦ πνεύματος, παρὰ τὴν ἐπανάστασιν τῶν αἰσθήσεων, καὶ τὴν τόσον ὑψηλὴν περὶ Θεοῦ διδασκαλίαν Του ἐπιστεύθη ὡς Θεὸς εἰς ἄνθρωπος καὶ δὴ μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν; Ἐὰν ἡλήθευε τοῦτο δὲν θὰ ἦτο ἡ θρησκεία Του ἡ ποταπωτέρα εἰδωλολατρεία; Καὶ Αὐτὸς ὁ χεῖριστος ἀπατεῶν ἂν ὄχι παράφρων; Ὁ φύ-

σει ὑπερόπτης ἄνθρωπος ὁ μὴ ὑποτασσόμενος πρὸ τῆς ἐμφανοῦς τοῦ Θεοῦ παντοδυναμίας πῶς ὑπετάγη τόσον εὐκόλως, καὶ τυφλῶς εἰς ἓνα ἄνθρωπον; Ἄλλὰ τότε πῶς ἡ ἀνοσιωτέρα θρησκεία θάπαρήγαγε τοὺς ὀσιωτέρους χαρακτῆρας; Καὶ τί καλὸν ὑπάρχει ὑπὸ τὸν ἥλιον τὸ ὅποῖον νὰ μὴ ὀφείληται εἰς τὸν Χριστιανισμόν; Καὶ ἂν ὁ κόσμος δὲν εὐδαιμονῇ τελείως δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν μὴ πλήρη ἐφαρμογὴν τῶν Χριστιανικῶν ἐντολῶν; Πῶς ἐξηγοῦνται πάντα ταῦτα ἂν πρὸς στιγμὴν ἀμφισβητήσωμεν τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ; Ὡστε καὶ τὸ ὅτι ἐπιστεύθη ὡς Θεὸς καὶ δὴ ὡς ἐπιστεύθη εἶναι τρανωτάτη ἐπίσης τῆς Θεότητός Του ἀπόδειξις.

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΩΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ

Δὲν παρέρχεται σχεδὸν ἡμέρα, καθ' ἣν νὰ μὴ ἀναγνώσωμεν εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων ὅτι φιλόανθρωποι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων διαθέτουν καὶ ἀφιερῶν χρηματικὰ ποσά, μικρὰ καὶ μεγάλα εἴτε διὰ τὴν ἀνάγεισιν καὶ τὴν διακόσμησιν ἱερῶν ναῶν εἴτε διὰ τὴν συντήρησιν καὶ ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν ἰδρυμάτων εὐαγῶν.

Κατὰ περιόδους μάλιστα εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον διαλαλεῖται καὶ ἐξυμνεῖται ἡ φιλόανθρωπος δρᾶσις κυριῶν καὶ δεσποινίδων κατὰ πάντα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κοσμικῶν καὶ μηδέποτε δρώντων κατὰ τὸ πνεῦμα τὸ χριστιανικὸν καὶ τῶν ὁποίων κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς πρώτης τοῦ Μαΐου ὁ ὄργασμός καὶ τοῦ κοινοῦ ὁ σκανδαλισμός ἐφθασεν εἰς τὸ ζενίθ ἐν τῷ κλειστῷ ἐκείνῳ χώρῳ τοῦ «Ζενίθ», διὰ τὸ ἄκοσμον τῆς ἐσθῆτος, διὰ τὴν γύμνωσιν τῆς σαρκὸς καὶ διὰ τὸ ἄσεμνον τῶν χωρῶν· πάντα δὲ ταῦτα χάριν σκοπῶν φιλανθρωπικῶν!

Εὐλόγως δὲ τις δὲν εἶνε δυνατὸν εἰ μὴ νὰ διαπορῇ διὰ τὴν δημοσιογραφικὴν ταύτην διασάλπισιν τῶν δωρεῶν καὶ τῶν ἐλεημοσυνῶν καὶ διὰ τὴν διοργάνωσιν τῶν τοιούτων φιλανθρωπικῶν ἐπιδημιῶν ἐκ μέρους τῶν παραδόξων τούτων ἐν Χριστῷ πιστῶν τῶν καὶ μάλιστα ἀξιούτων νὰ ὑπαχθοῦν εἰς τὴν σεπτὴν χορείαν τῶν δωρητῶν καὶ κοινωνικῶν εὐεργετῶν.

* * *

Οὕτω δ' ἐχόντων τῶν πραγμάτων, δικαιοῦμεθα καὶ ἡμεῖς ἐξ ἐνδιαφέροντος πάντοτε χριστιανικοῦ νὰ ἐρωτήσωμεν καὶ νὰ εἰπωμεν:

Ἐνεκα τίνος ἀρὰ γε λόγου, τόσον εὐκόλως

νὰ λησμονῶμεν τὰς ὁλως σαφεῖς καὶ ρητὰς ἐπιταγὰς τοῦ θεοῦ ἡμῶν Νομοθέτου καὶ Λυτρωτοῦ, εἰς περίπτωσιν μάλιστα καθ' ἣν μετὰ περισσῆς τῆς καυχήσεως θέλομεν ν' ἀνήκωμεν εἰς τὰς παρατάξεις τὰς χριστιανικὰς;

Ἄγνοοῦμεν ἀρὰ γε ὅτι Ἐκεῖνος ρητῶς καὶ ἀπεριφράστως ἀπηγόρευσε τὴν ἐλεημοσύνην τὴν ἐπιδεικτικὴν εἰπὼν τὴν περιλάλητον ἐκείνην ρῆσιν «μὴ γνῶτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἢ δεξιὰ σου;

Ἄλλ' ἡμεῖς ἀνάξιοι μαθηταὶ ὑπάρχοντες θεοῦ Διδασκάλου κατορθοῦμεν ὥστε νὰ γνωρίσωμεν τὴν φιλανθρωπίαν μας ὄχι μόνον οἱ οἰκεῖοί μας καὶ οἱ συγγενεῖς μας, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι μας καὶ γνωστοί μας καὶ νὰ φέρεται τὸ ὄνομά μας εἰς τὰ χεῖλη ἀνθρώπων πάσης τάξεως κοινωνικῆς.

Καὶ κατόπιν ἀπὸ μίαν τοιαύτην καὶ τηλικαύτην φαρισαϊκὴν διατυμπάνισιν τῶν φιλανθρωπικῶν μας καὶ ἐνίοτε ἀκολάστως προκλητικὴν, ἔχομεν τὸ θάρρος, ἵνα μὴ εἰπωμεν τὴν ἀνάιδειαν καὶ τὸ θράσος, νὰ ὀνομαζώμεθα ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ χωρὶς νὰ ἔχωμεν οὐδὲ ἴχνος ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον χριστιανικῆς, τῆς ἀποτελούσης τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τῶν γνησίων μαθητῶν τοῦ Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ.

Ὡ! ὅποιαν βαθεῖαν ρίζαν καὶ ὀδόσιν δύναμις ἔχει τὸ πάθος τοῦτο τῆς κενοδοξίας ἐν τῷ τῆς ψυχῆς μας διὰ τὸν ἀνακαινισμόν καὶ ἐξαγνισμόν τῆς ὁποίας ἐχρειάσθη νὰ χυθῇ τὸ πανάγιον αἷμα ἐνὸς Θεοῦ Λυτρωτοῦ.

Ἀναμφισβητήτως ἡμεῖς, πρέπει νὰ τὸ εἰπωμεν ἀπεριφράστως ὅτι οὐχὶ ἐξ ἀγνοίας, ἀλλ' ἐν γνώσει, οὐχὶ ἐκ συναρπαγῆς, ἀλλ' ἐκ προθέσε-

ως, περιφρονοῦμεν καὶ ποδοπατοῦμεν τὴν θεῖαν ταύτην ἐπιταγὴν τῆς ἀνεπιδείκτου ἰλημοσύνης, διαφόρους ἐν ἁμαρτίαις προβάλλοντες προφάσεις, καὶ δουλεύομεν εἰς τὸ θανάσιμον πάθος τῆς κενοδοξίας, ἐπιζητοῦντες τὸν ἔπαινον καὶ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων καὶ οὕτως ἁμαρτάνομεν ὄντες αὐτοκατάκριτοι.

Ἄλλὰ διὰ ποῖον λόγον τόσον εὐχόλως νὰ εἴμεθα ἐπιλήσιμονες τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ διαλαλήσαντος καὶ βροντοφωνήσαντος ὅτι ἀνθρώπων δόξαν καὶ ἂν ζητῆς, ὀριστικῶς τῆς τοῦ Θεοῦ στερεῖσαι ;

Καὶ εἶναι ἄρα γε ἀνάγκη πρὸς ἔλεγχόν μας καὶ ὄνειδός μας νὰ ὑπενθυμίσωμεν τὸν βίον τοῦ Κυρίου μας ;

Ὁλόκληρος ὁ βίος τοῦ Θεοῦ Ἀντρωτοῦ ἀπὸ τῆς γεννήσεώς Του μέχρι τῆς σταυρώσεως καὶ τῆς ταφῆς Του, δὲν ὑπῆρξε βίος βαθείας ταπεινώσεως καὶ διαπύρου ἀγάπης πρὸς τὸν ψυχικῶς καὶ σωματικῶς πάσχοντα καὶ ὠδυνώμενον ἄνθρωπον ;

Πρὸς τί λοιπὸν ἢ σπουδὴ αὐτῆ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἢ σπουδὴ τῆς διασαλπίσεως τῶν ἐλεημοσυνῶν διὰ παντοίων τρόπων καὶ μάλιστα διὰ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων, ἀφ' οὗ

αὐτὸς ὁ ἰδρυτὴς τῆς θρησκείας μας Ἰησοῦς Χριστός, οὐ μόνον μὲ τοὺς θεῖους λόγους του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ παράδειγμά του, μετὰ βδελυγμίας ἀποδοκιμάζει τὸς τοιαύτας ἐπιδεικτικὰς καὶ σκανδαλωδῶς προκλητικὰς φιλανθρωπίας ;!

Ἐντεῦθεν δὲ βλέπομεν τὸν γλυκὺν καὶ πρᾶον Ἰησοῦν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτωλὰς καὶ μέχρι μὲ ελοῦ ὁστέον διεφθαρμένας γυναῖκας καὶ ν' ἀνοίγῃ τὰς θύρας τῆς αἰωνίου χριστῆς εἰς μετανοοῦντας ληστὰς, τοῦναντίον δὲ νὰ εἶνε ἀνοικτίμων καὶ πλήρης δικαίας ὀργῆς κατὰ τῶν ἐγαϊστῶν καὶ τῶν σφειρεριστῶν τῆς δόξης τῆς θείας καὶ νὰ ὑψῶνῃ τὸ φλογερὸν τοῦ λόγου του μοσιτίγιον, τὸ ὁποῖον ἀκρατήτως νὰ καταφέρῃ κατὰ τῶν ὑποκριτῶν τῆς Ἰουδαϊκῆς κοινωνίας τῶν περιλαλήτων ἔκτοτε καταστάσεων Φαρισαίων.

Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον συλλογιζόμενοι καὶ ἐργαζόμενοι δὲν εἶνε ἄρα γε πρέπον καὶ δίκαιον καὶ ἡμεῖς νὰ ἐπισπάσωμεν ἐπὶ τοὺς ἑαυτούς μας τοὺς φλογερούς μύδρους τοῦ Κυρίου μας, τοὺς ὁποίους ἐξετόξευέ ποτε Ἐκείνος κατὰ τῶν δοξομανῶν ἀρχόντων τοῦ Ἰσραὴλ ;

(Ἄκολουθεῖ)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ΠΡΩΤΙΜΟΣ ΑΛΗΤΕΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Γ'.

Καὶ τώρα διὰ τοὺς παῖδας τῶν ἄλλων κοινωνικῶν ἀποχρώσεων τί νὰ εἴπωμεν; Εἶναι ἀληθὲς πῶς καὶ εἰς αὐτοὺς ἢ πρῶτος ἀλητεία, παρουσιάζεται ἐν γένει μὲ τὰς πλέον ἀγριωτέρας διαθέσεις, δημιουργοῦσα καθ' ἑκάστην κοινωνικὰ θύματα.

Διότι πῶς ἄλλος δύναται νὰ ἐξηγηθῇ τὸ φαινόμενον τῆς παρουσίας παιδῶν, τόσον ἐκ μέρους τῆς τάξεως τῶν ἐνηλίκων, ὅσον καὶ τῶν ἀνηλίκων εἰς κέντρα ἀμφιβόλου ἠθικῆς ;

Βλέπει κανεὶς αὐτὰ τὰ παιδιὰ τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, τοὺς πολίτας δηλαδὴ τῆς αὔριον, εἰς χεῖρας τῶν ὁποίων θὰ περιέλθουν ὅλαι αἱ ἀρχαὶ καὶ τὰ ἀξιώματα τοῦ κοινωνικοῦ συγκροτήματος, νὰ συνωθοῦνται ἐκεῖ ἀκριβῶς ποῦ ὄχι μόνον δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ εἰσέρχωνται, ἀλλὰ οὐδὲ ἰδέαν τῶν τοιούτων **ἐξαχρειωτικῶν κέντρων νὰ ἔχωσι.**

Ἄλλὰ δυστυχῶς ἢ ἐκμαύλησις αὐτῶν γίνεται μὲ δόλωμα τόσον ἰσχυρὸν, ὅσον καθίστα-

ται δι' αὐτοῦ δυνατὴ, τόσον ἢ ἀλίευσις αὐτῶν, ὅσον καὶ ἠθικὴ αὐτῶν ἢ τύφλωσις, *ἣτις εἶναι ἀναγκαῖον* ἐπακολούθημα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὅστις θεραπεύει τὴν ἐφάμαρτον περιέργειαν, καὶ δουλεύει ὠθούμενός ὑπ' αὐτῆς νυχθημερὸν, κάθιδρος καὶ ἐκνευρισμένος, εἰς τὸν ἀγρὸν τῆς ἐφαμάρτου ἀνθρωπίνης ἠδονῆς καὶ ἀκολασίας.

Καὶ τὸ δόλωμα τοῦτο εἶναι πᾶν ὅτι ἐξυπηρετεῖ τὴν ἀνηθικότητα καὶ τὴν παντοσιδῆ ἀκολασίαν τῶν παιδιῶν, ἅτινα προῶρος ἀπομαραίνονται καὶ παρὰ καιρὸν παρουσιάζονται διεκδικοῦντα τὴν θέσιν τῶν γερόντων.

Ἄλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ συμβῶσιν αὐτὰ ὅταν ἡμεῖς ὄχι μόνον δὲν ἐμποδίζομεν τὴν ῥοπὴν αὐτῶν πρὸς τὰ τοιαῦτα κέντρα, οὐδὲ ἀποτρέπομεν αὐτὰ ἐξ αὐτῶν, **ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ἴδια μας τὰ χεῖρια ὄχι μόνον ἀνοίγομεν διάπλατα τὰς θύρας τῶν τοιούτων ἀνηθικῶν καὶ ἐκφυλιστικῶν κέντρων, ἀλλὰ καὶ ὀδηγοῦμεν αὐτὰ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐντὸς αὐτῶν, εἴτε ὡς πατέρες εἴτε ὡς μητέρες, εἴτε ὡς κηδεμόνες εἴτε ὡς φίλοι ;** Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἄνθρωπος σοβαρῶς σκεπτόμενος, ὅστις θὰ ἀρνηθῇ νὰ ὁμολογήσῃ